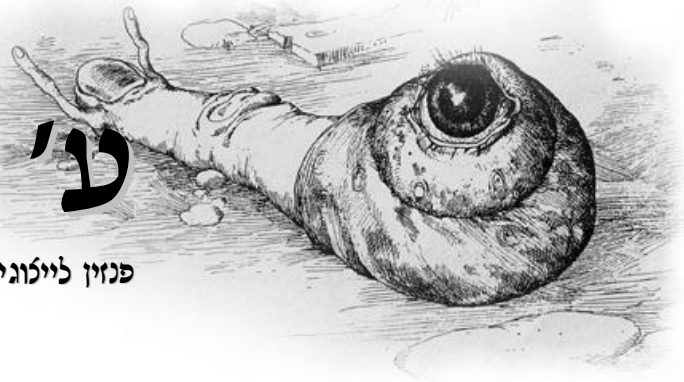

ע' קווירית

פנזון לייזוגים קוויריים, גיליון 46, 10 באוקטובר 2010

- 2..... אקדמיה לדאמיז – צחוקה של המדרוזה
- 3..... ביקורת סרטים וליאור אלפנט – לסביה קטלנית
- 5..... יוגב, ההומו הערירי.....
- 6..... דברים שאמרת לי לפני הקרנת הסרט "מקלייבל" / יוספה מקיטון
- 8..... יד טרנסית – אבשלום קור, זונה יהודית ומחבל פלסטינאי
- 14..... "הולדת אומה" (7.ו. גריפית)
- ילדי משפחות הקשת מצירים "שלום" תחרות ציורי ילדים פוסטר השלום של ארגון
- 14..... ליונס

ע' קווירית שואף
להיות אקולוגי.
חיסכו בהדפסות
ומחזרו את דפיו!

ע' קווירית תומך בחופש הביטוי ובלקויי
למידה, דיסקטים, ומהמימות אחרים.
הטקסטים לא נערכים.

ע' בר

D_tv25@hotmail.com
www.QueerEyeWorld.org

ע' קווירית תומך
בלקויי למידה,
דיסלקטים,
ומהמימות אחרות!

אתקן דפמניה for Dummies

תקצירי האמאריט fe היה לכן כוח לקרא

צהוקה של המרוזה \ הלן סיקסו

סיכמה : מעיין שריג

" כתבי! והטקסט שלך, בחיפוש עצמו, יזהה את עצמו כיותר מבשר ודם, כבצק נילוש, עולה, מתמרד... " (עמוד 148).

סיקסו מדברת על הכתיבה הנשית. טענתה העיקרית היא שעל נשים לכתוב את עצמן ביוזמתן על אף הניסיונות להדירן מן התחום. היא טוענת שהעבר צריך להפסיק ולהשפיע על העתיד. כאשר היא מדברת על האישה היא מדברת על האישה שנמצאת במאבק מתמיד עם הגבר הקלאסי ועל האישה כסובייקט אוניברסאלי. (על אף הגיוון שקיים).

סיקסו טוענת כי נשים לאורך ההיסטוריה לא היו כותבות כיוון שאמרו להן שזה לא מקומן ואף הקבילו זאת למחלה. מי שכן כתבה- כתביה נחשבו ל"שטות". היא אומרת שגבר צריך לכתוב גבר ואישה צריכה לכתוב אישה. היא אומרת שאל לנו הנשים להפנים את כל שנאמר לנו ע"י הגברים; שאנו בורות, עדינות, מסוכנות וכו'. הגברים עשו לנשים אנטי- נרקיסיזם וגרמו להן לשנוא את עצמן. סיקסו אומרת שידוע שמספר הסופרות היה תמיד זעום וכתבתן נחשבה זניחה. גם נשים שכתבו כתבו כגברים ולא הביאו את מבטן המיוחד והייחודי. היא טוענת כי כמעט כל ההיסטוריה של הכתיבה מעורבת בתולדות התבונה כשהתבונה מזוהה עם המסורת הפאלוצנטרית- הגברית.

על האישה לממש את כתיבתה ואת עצמה דרכה בשתי רמות; ברמה האישית וברמת ההיסטוריה הכללית. ברמה האישית תשוב האישה אל הגוף שלה ותרגיש בו לראשונה נוח. בעצם צנוזר הכתיבה צנוזר גם הגוף והפך לחולה ולאובייקט מציק שיש לשים אותו בצד. הכתיבה תחזיר לאישה את נכסיה, הנאותיה, איבריה ואת הטריטוריות שלה שהיו כבולות באזיקים. הכתיבה תשחרר מרגשות האשמה. ברמה הכללית הכתיבה מסמנת את כניסתה האקטיבית של האישה לתוך ההיסטוריה בחזרה. האישה היא בעלת היוזמה.

אישה למען נשים: היא טוענת שהאישה תמיד משמרת בתוכה את הכוח הפרודוקטיבי של האחר. בעצם היכולת של האם להעניק אהבה שאינה דורסנית והורסת קיימת היכולת שלה להבין נשים אחרות. בנוסף, עצם זה שאני כאישה נמצאת באינטראקציות רבות; אני אם, אחות, בת של, חברה וכו', מאפשר לי להבין מיקומים שונים של נשים.

בתור סובייקט של ההיסטוריה האישה עוברת תמיד בכמה מקומות. היא מפרקת את החשיבה על היסטוריה שהיא אחידה, הגמונית ומאורגנת. באישה מתחברות ההיסטוריות של כל הנשים; ההיסטוריה הפרטית שלה מתחברת עם ההיסטוריה הכללית והלאומית.

סיקסו מבקשת לפרק את חוקי המשחק הכללים ולא להגדיר פרקטיקה של כתיבה נשית. כל עשיית תיאורטיזציה של הכתיבה הנשית פירושו כליאתה בתוך הכלכלה הרווחת הפאלוצנטרית.

דו-מיניות: לפי סיקסו דו מיניות פירושה ניטרליות בכתיבה. ביטול ההבדל המיני- מגדרי בין נשים וגברים. היא אומרת שבאופן עקרוני אין דבר כזה ניטרלי ושואלת ניטרליות של מי? ולא רק שהיא לא קיימת גם אין לשאוף אליה כיוון שיש בה מן המחיקה של הנשי בכל מקרה.

הגברים: לא כבוד גדול להיות גבר לפי סיקסו שכן מדובר בייצור מצומצם מאוד בעל אשכיי פלדה. שמפחד מעצמו ומנטיותו וכפי שפרוייד טוען- מפחד מהאישה והאופציה להידמות לה. לכן אנו פוגשות בגסר את הבלתי- נמנע: גבר חצוי, שבור ואמביוולנטי.

בכתיבת מתכתבת סיקסו בעיקר עם פרוייד שגרס כי הנשיות הינה היבשת השחורה, החור השחור ושאלו מה לראות שם. היא מפנה אצבע מאשימה ואומרת שהיא לא נחקרה כי זה מה שגרמו לנו לחשוב. היא אומרת שהקפואו אותנו בין שני מיתוסים מבעיתים; בין המדוזה לתהום. שאמרו לנו שקיימים שני דברים שאי אפשר לחקור: את המוות ואת המין הנשי. הם זקוקים לכך שהנשיות תקושר עם המוות; "עומד להם מפחד" (עמ' 144). בנוסף, ככל שהגבר יותר חברתי, כלומר מתעלה מעל לגופו, כך האישה היא יותר גוף. ויותר גוף שווה ליותר כתיבה.

האם עצם שימוש בשפה הגברית חובה בתוכו כישלון מראש לנשים שכן אין להם שפה אחרת? סיקסו אומרת שאין לחשוש מכך ואסור להשאיר לגברים מקום שיהיה שלהם בלבד. אם האישה תמיד תפקדה בתוך השיח הגברי כמסמן שנשלח תמיד בניגוד למסמן הגברי אש הגיע הזמן שהיא תעקור את ה"בתוך" הזה ותהפוך אותו לשלה. אך לא מדובר בניכוס כליהם ותפיסותיהם. לא ניכנע לעמדת ההזדהות עימם.

האם טקסט נשי יכול שלא להיות חתרני? סיקסו תאמר שלא. היא מכנה את הכתיבה הנשית "התפרצות וולקנית כהבקעת הקרום הסטאטי הנושן" (עמ' 147). עצם הכתיבה הנשית, שהייתה ועודה בגדר טאבו, היא חתרנית. האישה תמיד תצעד בהרפתקנות שהגבר לא יכול לחטוא בה. היא כבר עברה את הכל לאורך ההיסטוריה; היא נאנסה, נרצחה, נרדפה, סורסה וכו'. שפתה של האישה היא לא מחזיקה- היא מכילה ומאפשרת. היא טוענת כי תפקיד השינוי מוטל גם על הגבר וגם על האישה. עלינו לשבור את המעגלים הישנים ואת מערכות היחסים הישנות שכוללות תפיסות שגויות של אמהות ואבהות.

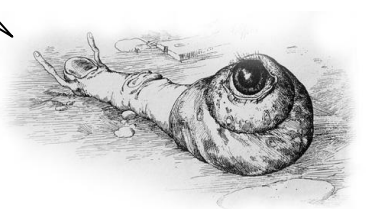
אהבה: יש מקום לאהבה אחרת. אהבה שמקבלת את ההבדלים בינינו מבלי עשיית היררכיה. האהבה החדשה מעזה את האחר וכל הזמן משתנה. היא לא נכנסת לכלוב הפרדוקסאלי של נתינה מול לקיחה. היא לא סחר חליפין. "אהבה שאינה נאחזת בתשוקה הרוגשת והמודאגת מהחסר ושרוצה להטמיע את הזר" (עמ' 152).

הלן סיקסו, "צחוקה של המדוזה", 1975. תורגם על ידי מיכל הראל, בתוך "ללמוד פמיניזם: מקראה", הקיבוץ המאוחד,

2006, עמ' 151

המדור מחפש סיכומים נגישים פחות או יותר.
D_tv25@hotmail.com

ביקורת סרטים | ליאור אלפנט

לסבית קטלנית אוטברייק – ערב קולנוע לסבי ישראלי
16.10.10, 20:00, נמל יפו

לפני שלוש שנים הלכתי לראות את הסרט "הסודות" של אבי נשר. מה זה הלכתי, רצתי. בטריילר הובטח לי סרט לסבי. מלאת צפייה ניגשתי לראות את אניה בוקשטיין עושה למיכל שטמלר נעים בגב. או אולי זה היה הפוך? אני כבר לא זוכרת. וזהו, זה מה שהיה שם.

שנה לפני כן, זוגתי לשעבר, אמא שלי ואני כמעט היחידות באולם הקולנוע שצופות ב"דברים שמאחורי השמש", סרטו של יובל שפרמן. טלי שרון מתמודדת עם הזהות המינית שלה בזמן שהמשפחה שלה מתפרקת. היא נסחפת לתוך מערכת יחסים מלאת תהפוכות עם הילה וידור, ויש נשיקות, ואולי קצת יותר. אבל הסרט לא מתמקד בזה, זהו סרט משפחתי, וטלי שרון היא רק צלע אחת בתוך המשפחה, העלילה לא ממש סובבת סביבה.

לא נורא, זה מה שהיה לי להחזיק בו, והתמודדתי עם זה. במשך קרוב לשלושים שנה שבהן אני חיה, אלה היו שני הסרטים הישראליים היחידים באורך מלא שהתמודדו עם המילה "לסבית", עם ההווייה הזו, עם ההרגשה הזו.

קולנוע הוא מדיום מושלם בעיני כיוון שהוא מעורר הזדהות, מכונן רגשות, משפיע על התת מודע ועל המודע, ופורט על כל המיתרים שלי. כל מה שרציתי בתור נערה מתבגרת היה לראות דמויות נשיות שחוות את אותן בעיות שאני חווה, רציתי מישהו לרוץ איתו. קיבלתי את זה בקטנה בקולנוע אמריקאי, קצת יותר בקולנוע האירופי, אבל הקולנוע הישראלי הדחיק אותי החוצה ובעט אותי מכל המדרגות. אין לסביות בקולנוע הישראלי, שתי הדוגמאות היחידות נמצאות למעלה. (ישנן מערכות יחסים בין נשים, כמו בסרטה הראשון של מיכל בת אדם, אך אין דמויות לסביות).

האמנם?

המסקנה הזו נכונה כלפי הקולנוע באורך מלא. היא אינה נכונה לגבי הקולנוע הקצר. אבל מי יודע את זה? מלבד אותם חובבי קולנוע שיוצא להם ללכת לסרטים הקצרים של פסטיבל ירושלים וחפיפה (כשהם מתקבלים לשם, כמובן) לסרטים הקצרים הללו אין נראות לקהל הרחב. אז תגידו, אולי הם לא טובים מספיק? אולי יש סיבה שהם לא מתקבלים? אז זהו, שכנראה הם לא טובים מספיק **לארץ**. חלק מהסרטים הקצרים הללו עושים חייל בפסטיבלים בחו"ל ומסתובבים שם שנים. מדוע בארץ לא מקבלים אותם? לא ברור. אולי מדינת ישראל עוד אינה מוכנה לקולנוע הזה.

לפני שלוש שנים, יזמו **דנה זיו וענת ניר** את פסטיבל **לסבית קטלנית**. פסטיבל קולנוע לסבי ישראלי. הפסטיבל הזה מביא את הקולנוע הלסבי הישראלי לקהל הרחב, ולא דווקא קהל שהולך לפסטיבלי קולנוע. הקולנוע יורד אל העם, יוצא החוצה אל מחוץ לאולם הסינמטק, וביחד עם תערוכות אומנות ומוסיקה טובה הופך לאירוע תרבותי של ממש. בלסבית קטלנית אפשר למצוא את הסרטים שתמיד רצית לראות, והשנה - בפעם הראשונה - אפשר לראות שם גם פיצ'ר לסבי ישראלי. **ג'ו ובל**, סרטה של **רוני קידר**, הוא הסרט הישראלי הראשון באורך מלא שבמרכזו מערכת יחסים לסבית שלא פוחדת להגיד שהיא כזו. **לסבית קטלנית** מוציא את הקולנוע הלסבי אל מחוץ לארון הקולנועי שאליה מכניסה אותו התרבות הישראלית, ושם אותו חזרה איפה שהוא אמור להיות - מול העיניים שלנו. שנצחק, שנבכה, שנתרגש,

ובעיקר – שנזדהה, ושנרגיש שגם לנו יש מקום בתרבות הישראלית, יחד עם סרטי הצבא, סרטי המשפחה, סרטי השכול, סרטי הסכסוך, וסרטיה של רונית אלקבץ.

לסבית קטלנית אוטברייק יתרחש ב16.10.10, בשעה 20:00, בנמל יפו.
צפו בפרומו לאירוע

[v=7_pmoZWHf3o?http://www.youtube.com/watch](http://www.youtube.com/watch?v=7_pmoZWHf3o)

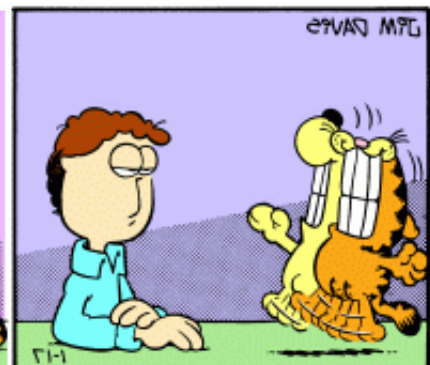
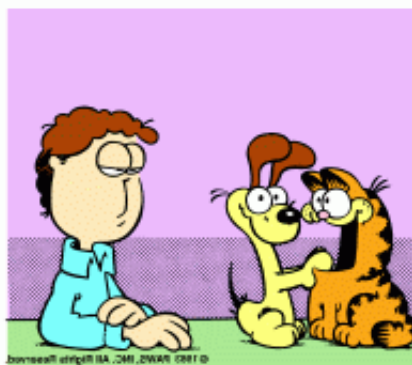
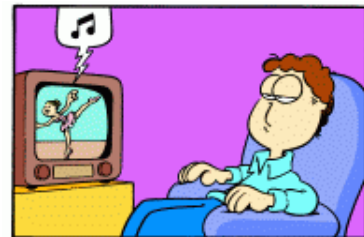
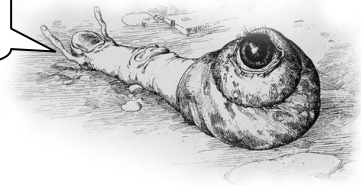
למכירה מוקדמת
קפה שלג, גאולה 44 ת"א, בין השעות 8:00-20:00

לרכישת כרטיסים באינטרנט
[magazine.php?a=246/http://www.geveret.co.il/site](http://www.geveret.co.il/site_magazine.php?a=246)

חדש! יוגב, ההומו הערירי

קומיקס דיכאוני

הומואים ערירים
שולטים!

לזכרם שאמרתי לפני הקרנת הסרט "מקלייבל" / יוספה מקיטון

כשהשתתפתי באירועי היום הבינלאומי נגד מקדונלדס בשנה שעברה שאלו אותי כמה אנשים, בהזדמנויות שונות: למה דוקא מקדונלדס? מה, התאגידים האחרים פחות גרועים? לכל מי שפועלת מדי פעם נגד מקדונלדס יש תשובה אחרת לשאלה הזו. לאחת מפריעה הפגיעה בזכויות העובדים והעובדות, לאחר בוערת ההשתלטות התרבותית האמריקאית. גם לי יש תשובה: מקדונלדס הם בשבילי סמל. ולא רק בשבילי. הם הפכו לסמל של עוצמה תאגידית, מושא להערצה ע"י רבים (חבל), וסמל שנוא לאחרות.

אז למה דוקא מקדונלדס הם סמל? אולי בגלל ההצלחה הכלכלית והתרבותית שלהם: סניפים ברוב ארצות העולם, רווחים של מיליארדי דולרים, לוגו שאנשים מזהים תמיד. אבל מקדונלדס מצליחים בעוד משימה: הם מצליחים לגלם את כל מה שרע בכלכלה ותרבות תאגידית. הם דוגמא מושלמת לחסרונות הכל כך בולטים של השיטה:

איפה עוד יש תאגיד שמעורב גם בכריתת יערות גשם וגם בשחיקת תנאי העבודה בעולם כולו? גם בזיהום מקורות מים וגם בעינוי ורצח של בעלי-חיים? מי עוד מעביד ילדות בתנאי ניצול כדי לייצר צעצועים שיעודדו התמכרות של ילדות אחרות לתזונה לא בריאה? והרשימה עוד ארוכה.

הדוגמא של מקדונלדס כל כך טובה, כל כך ברורה, שאם הם לא היו קיימים היו צריכים להמציא אותם רק כדי להראות כמה זה נורא, כמה זה כואב, כששמים רווחים לפני הכל.

מי שבאו לסרט הקודם בסדרה "מאחורי המסכה" ישימו לב לנושא המשותף לסרט הוא ולסרט שנראה היום: העיסוק בחוק ומשפט. את הסרט הקודם יצרה עורכת-דין המייצגת פעילות לשחרור בעלי-חיים שפועלות בניגוד לחוק. הסרט היום עוסק במשפט הארוך ביותר בהסטוריה של אנגליה. העיסוק בחוק ומשפט אינו מקרי. הכח שיש לתאגידים מאפשר להם לקבוע חוקים, ולקבוע גם אילו חוקים יאכפו ואילו לא. חוקים כמו ה AETA וה AEP אעברו ביזמה תאגידית בארה"ב ומגדירים בתנאים מסויימים פעולות חוקיות כמו חלוקת עלונים כפעולות טרור.

אנחנו חיות באשליה שהחוקים שלנו נקבעים ע"י פוליטיקאים, כגון אל-פרזידנטה ג'ורג' דבליו בוש, שבא לבקר את עושי דברו במידל-איסט, אך לתאגידים יש השפעה מכרעת על המערכת החוקית-משפטית-פרלמנטרית. ובוש הוא השליח שלהם, לא להיפך. אז אנחנו מוקפות? מה אפשר לעשות?

אי-ציות אזרחי הוא אחד הכלים שלנו נגד מערכת חוקים מעוותת שכזו. וכשאסור לחלק עלונים אז חלוקת עלונים היא אי-ציות אזרחי. גם אני לפעמים מחלקת עלונים, לפעמים גם נגד מקדונלדס. וגם אתן עלולות למצוא את עצמכן פתאום בצד הכואב של אלת השוטר או בצד הנעול של תא המעצר, בגלל ביקורת לגיטימית. אבל האם הפעילות הזו משפיעה? זה באמת עוזר? בואו נראה:

האם סניף מקדונלדס ברחוב שינקין בתל-אביב נסגר כיוון שחלונות הסניף נופצו שוב ושוב ושוב בשנים האחרונות? קשה לדעת. מן הסתם היתה לכך השפעה כלשהי. האם רווחי

התאגיד הצטמצמו בגלל הסרט דל התקציב "לאכול בגדול" של היוצר העצמאי מורגן ספרלוק? האם משום כך שונה התפריט בסניפים? ייתכן. האם משמרות המחאה העקשניות והממושכות של "מאבק אחד" מול סניף מקדונלדס באיבן-גבירול בת"א ומול סניפים אחרים גרמו ללקוחות פוטנציאליים להרהר בשנית על הרגלי האכילה שלהם? כנראה שכן.

מקדונלדס לא נסגרו, וכלכלת התאגידים לא התמוטטה, אבל הולכת ונוצרת קהילה, תנועה, של אנשים שמדי פעם תוקעות קצת את גלגלי השיניים של המכונה. והמקרה שמתואר בסרט הוא דוגמא מצויינת לכך: שתי פעילות שתכננו להשפיע מעט באמצעות חלוקת עלונים, ושהשפעתן עלתה בהרבה על ציפיותיהן. הן הצליחו, מבלי שניסו, לגרום לתאגיד לפעול נגד עצמו. הם נראו בעיני התאגיד כטרף קל, אך כשיני המכונה ננעצו בהן – נשברו השיניים.

יש גם הבדל מעניין בין גיבורי הסרט הקודם שהראינו כאן, "מאחורי המסיכה" לבין גיבורי הסרט שלנו הערב. גיבורי הסרט "מאחורי המסיכה", פעילי החזית לשחרור בעלי-החיים, הם גיבורים מאד קלאסיים: הם מסתכנים במאסר ולפעמים בפציעה ואף במוות כדי לשחרר חולדות ממעבדות ותרנגולות מכלובים. הם מסווים את עצמם, פורצים למיתקני עינויים ומצילים חיים, בלילה, באנונימיות. אחד מפעילי החזית לשחרור בעלי-החיים נשאל בסרט מה יהיה אם ייאסר, הרי יאלץ להיות רחוק מילדיו, בינהם תינוק קטן. הוא משיב בשלום שזה מחיר המאבק, והוא מוכן לו.

בניגוד אליהם הלא, אחת הגיבורות בסרט שלפנינו, רק רוצה לחזור הביתה ולהשקות את הגינה, ודייב, שהוא אב חד-הורי, רק רוצה שיהיה לו עוד קצת זמן לשחק עם הילד שלו. הן לא התכוונו להסתכן ולא תכננו להתעמת עם מקדונלדס. בניגוד לגיבורים המיליטנטים ומעט מאצ'ואיסטים של החזית לשחרור החיות, הגיבורים של מקלייבל נראים קצת חנונים, עם פחות סקס אפיל ואין להן גלימה מתחת למשקפיים. ובכך כמובן, כוחם. הלא ודייב הן אתם ואני. גם אתן ואני עושות פעולות מחאה פשוטות כגון חלוקת עלונים, וגם אתן ואני עלולות להסתבך בגללן, אם נביע בקול רם עמדות שלא מוצאות חן בעיני התאגידים.

מעשה הגבורה השגרתית, היומיומי שלנו הוא יצירת קהילה. תנועה. בואו נשתמש במקדונלדס כדי לראות כמה התנועה שלנו יכולה להיות מאוחדת ומגוונת. יכולות לשתף בה פעולה פעילות לשחרור בעלי חיים יחד עם ארגוני הורים שמודאגים מבריאות ילדיהם, למשל. מקדונלדס מראים לנו, וכדאי לנו לראות, שסופה של השיטה בה רווחים חשובים יותר מהכל, תלוי, בחשיבות שנהיה מוכנות לתת למטרות של זולתנו. במילה אחת: סולידריות.

הקהילה שנוצרת סביב ההתנגדות חייבת להיות סולידרית. כי הכלכלה התאגידית רעה לכולנו. ואם נפעל יחד, מכיוונים שונים, עם דגשים שונים – אבל יחד – אז יש לנו הרבה יותר סיכוי. יותר סיכוי לגרום לתקלה במכונה התאגידית, יותר סיכוי לחיים.

ע' קווירית תומך בחופש הביטוי ובלקויי
למידה, דיסקטים, ומהממימות אחרים.
הטקסטים לא נערכים.

יד טרנסית

מאוד משעמם - פינת אבשלום קור לבלשנות עברית-אנגלית-טרנסית

המילה טרנס היא מילה בלעז והמשמעות היא מעבר. באנגלית אין ניקוד, אלא אותיות אהוי, שהן גורמות לאות לפניהן להיות בתנועה. בעברית יש ניקוד כמו קמץ, חיריק ועוד. באנגלית אותיות אהוי יכולות להיות בפני עצמן ויכולות להיות ניקוד כאמור.

המילה trAns, ואני שם דגש על האי הבעיתי, מתורגמת – טרנס ולא טראנס. למה? במקרה הזה, האות A מסמלת תנועה ולא אות נפרדת. (להבדיל ממוזיקת טראנס המאוייתת שונה גם בעברית וגם באנגלית).

עוד על המילה טרנס, קצת טרחני ומיותר לדעתי להכניס שני ס' במילה טרנסקסואל וזו עוד שגיאה שאני מוצא באתרים שונים. אם אתם/ן כותבים עם שניים, דחפו מקף באמצע טרנס-סקסואל. אבל זה בהחלט מיותר.

על המילה מגדר. טעות נפוצה שאני נתקל היא הכנסת י'. צריך לכתוב מגדר ולא מיגדר, כי הג' בשווא. זה הכלל, כיתוב חסר כשבאות הבאה יש שווא. כמו למשל הטעות הנפוצה בגזענות. בגלל שכותבים גזענות (בצורה הנכונה) ולא גזענות (כפי שאמורים להגיד), יש כאלו שאומרים גזענות עם קמץ וזה לא נכון. צריך להגיד – גזענות ולכתוב גזענות, כמו שיש לכתוב מגדר ולהגיד מיגדר.

קצת על המונחים של הקהילה. הומו, בי, טרנס, לסבית – כל אלו הן מילים לא עבריות, מלעז. יש רק בעיה אחת עם השמות האלו, הקטגוריה בי. אני לא מבין למה יש התעקשות לכתוב ולהגיד דו-מיניים, על פני ביסקסואלים. לא פעם כתבתי בחזרה לא/נשים שכתבו שהם דו-מיניים ולשאול אם הם/ן אינטרסקס (האם פה צריך להיות כיתוב חסר או מלא? כל הפותרת נכונה, תזכה בתהילה) וקיבלתי תשובה שלא ושהם משתמשים/ות במונח כי הוא בעברית. ראשית אני לא מבין מה השנאה הפתאומית ללועזית, הרי כל שאר המונחים הן מלעז ושנית למה דווקא ב-בי. ילדים וילדות, דו-מיני זה מישוה/י (מצחק לכתוב את זה ככה) שיש להם שני מינים. שתי נטיות מיניות הן דו-נטיות-מיניות בעברית, או בי/פאן סקסואל.

אזהרות תוכן

מובא לפניכן פנטזיה בדיונית לחלוטין, הכוללת סצנות מין אלימות מילולית בהסכמה. יש שימוש בשפה בוטה וגזענית, למעשה מדובר בפנטזית סקס בדס"מית לחלוטין, כאשר הבדס"מ הינו משחק תפקידים ושליטה (ללא אלימות פיזית). הדעה הרשמית של יד טרנסית היא שכולנו אותו חרא ואין הבדל אמיתי, למעט ההבדל ביחס הלא שווה שאנחנו מקבלים בחברה. אני מאוד אוהב ערבים, מאוד.

יש הרבה מתח מיני בחברה שלנו, זה שימש לי לפורקן רגעי. מאוד מומלץ לרגישים שבנינו לא לקרוא.

זונה יהודית ומחבל פלסטינאי

היום הלכתי לעבודה. כרגיל, אני פותח את המחשב, מכין לעצמי ולבוס קפה, יושב, נכנס למייל שלי, רואה שרק אמא שלי שלחה לי מזל טוב ליום הולדת. אני חושב שאני הבן אדם היחיד שבמקום להיות לו יותר חברים, נהיים פחות. כל יום שעובר, נהיה לי חבר או חברה אחת פחות. שיהיה, גם ככה אני חרא של בן אדם. ואז אני ממשיך. שם משתמש: יד טרנסית. סיסמא: 1234 הודעת מערכת, נא להחליף את הסיסמא, הסיסמא מוחלפת כל חודשיים. בשביל להחליף את הסיסמא הישנה, יש להקליד תחילה את הסיסמא הישנה: 1234 סיסמא חדשה: 5678 חזור שנית 5678. צריך להזכיר לעצמי לעדכן את הפתק הזוהר שהדבקתי לעצמי על המסך, כדי לא לשכוח. גם ככה אני שוכח. אני חושב שהפרטים הקטנים בחיים כבר לא נוגעים בי או לי. אני מעבר. אני גם גבר. אבל לא רק. מה זה משנה?

הערב היה לי דייט. התקלחתי והתגלחתי, אבל לא צפוף מידי, כדי שהזיפים יבלטו, שמתו אפטר שייב. הבחור היה נחמד. דיברנו קצת באטרף. לא סיפרתי לו כלום. הוא אמר שקוראים לו מוחמד. אמרתי לו שזה שם חמוד לדעתי והוא גיכת. אני מקווה שהוא לא חושב שאני צחקתי עליו. הרגשתי בשיחה, בשגיאות כתיב הקטנות שהוא ערבי, ואז כשדיברנו, הוא זרק מילה פה ומילה שם באנגלית במבטא כל כך נעים כמו שיר. אז אמרתי שהוא חמוד. נפגשנו. דובי חמוד, ביישן. פגשתי אותו בפיצריה לא רחוקה מהבית. בין לבית שלי לשלו. מסתבר שאנחנו גרים כל כך קרוב. נדהמתי לגלות כמה אשכנזי הבחור נראה. לא שזה משנה לי כל כך. ואז שאלתי את עצמי מה משנה לך? וגיליתי שאין לי טעם ספציפי. שאני מחפש מישוה שיאהב אותי למרות ובגלל וגם בלי קשר לטרנסיות שלי. הזמנו פיצה משפחתית, אני הצעתי, הוא היה נראה רעב ושמנמן, אז שלא יתבאס ויוכל לי

סלט עם דאיט קולה. חייכתי. הוא חייך גם ואז נזכר שאנחנו לא לבד ונראה טיפה'לה מרוחק יותר. ואני נזכרתי שהוא בארון וכדאי שנתנהג קצת יותר רשמי כזה. ואז התיישרנו בישיבה שלנו. קראו לנו לקחת את הפיצה. והמוכר שאל אותי בבזז איך קוראים לבן זוג שלי. אמרתי לו שקוראים לו מוחמד החמוד, אבל הוא לא הבן זוג שלי, אלא בן דוד שלי. התיישבנו אני והבן דוד האבוד שלי. אכלנו פיצה. ודיברנו על החיים. הוא נולד בתל אביב ועבר לירושלים ללמוד עיצוב פנים בבצלאל ואני פתחתי עסק בשטיפת רכבים. הוא צחק על זה שאנחנו אמורים להתחלף ואני צחקתי עליו שהוא גזען. הוא אמר מה? אם כבר אתה גזען. שאלתי אותו למה לעזאזל והוא אמר כי אני היהודי הכובש הציוני. אמרתי לו שאני לא ציוני במיוחד. שהדבר הכי ציוני שעשיתי זה לראות חלפון אינה עונה בעצמאות ולפצח גרעינים. ושהוא גזען, בגלל שהוא חושב שאני לבן מידי בשביל להתרטב במים וזיעה. אמרתי לו, לא כל ההמואים חולמים להתלכלך ולהזיע עם עוד גברברים? אז הוא אמר וואלה וצחק. צחקתי גם. אמרתי לו שזה במקרה, אבל באמת במקרה וכל החברים בשטיפה, הם שזופים סקסיים כאלה. שלאט לאט נבנו לי מלא לקוחות רווקות שנשארות ברכב כששוטפים להן אותו, ואני כל הזמן אומר להן, באו פנימה, יש טלויזיה, יש קפה והן, לא לא, אני ממהרת. טוב. שיהיה. תגיד, אתה היית מעסיק אותי בשטיפה? בטח, כפרה. תגיד, הבית שלי מטונף, גם אני קצת, אולי אתה רוצה לעלות לקפה, לשטוף לי כלים ואני אשב מהצד, ככובש הציוני, נעמיד פנים שאתה העובד שלי, כמו שלהורים שלי היה גנן ערבי כשהייתי קטן, עד האנטיפדה ואז הם החליטו שהם רוצים רק יהודים שיעבדו אצלם. אז אנחנו נעמיד פנים שזה מה שאתה. ערבי קטן שעובד אצלי ואני אתן לך לעשות לי דברים אם יבוא לי, כבונוס כמובן. ואשלם לך ותלך... תלך לישון איתי. מקובל עלי. אז מה, עשינו חוזה עבודה? אתה אפילו לא שאלת אותי כמה אתה תקבל לשעה. איך שהוא אני יודע שאני אצא מרוצה. אני מסתכל בערמומיות ואנחנו עוזבים את הפיצה מבסוטים.

בדירה שלי. מוחמד שוטף כלים דמיוניים. אני מכבה לו את האור תוך כדי. אני אומר לו שחבל על החשבון חשמל ושהוא לא שווה את זה. הוא שותק ואני אומר לו שהוא ערבי טוב. והוא שותק. אחרי זה אנחנו עושים סקס מדהים!!! והוא כובש לי את כל הגבולות ואני אומר וואו. מדהים. לא ידעתי. אולי בגלל זה, זה חטא אסור, בל יעבור, לשכב עם ערבי? בגלל שהם כל כך טובים? ואז אני נזכר, בעצם, זו הערה גזענית. להניח שכל הגברים הערבים יודעים לעשות סקס טוב. גם סקס טוב זה משהו שלומדים לעשות.

מוחמד – על מה אתה חושב? אני חושב שאני יהודי מסריח. שאני אשכנזי דפוק. שאני גזען.

מוחמד – למה? לא היה טוב? היה כל כך טוב שחשבתי שכל הערבים יודעים לזיין כל כך נפלא, שאולי זה למה שזה כזה טאבו שגבר ערבי יעשה מעשים טובים לרקטום היהודי ובכלל הגאווה היהודית תהיה בצרות.

מוחמד – אתה לא גזען, אתה סתם דפוק. וגאווה יהודית? מעולם לא פגשתי יהודי יותר מתרומם ממך. נראה לי שיש עוד מלא דברים לעשות עם האם שש-עשרה שיש לך בין הרגלים. וואלה.

רוצה עוד סיבוב? כן!

מה הפעם? או, הפעם יש לי תסריט טוב במיוחד. יש לי את המדים של אבא שלי מהמילואים, כי אני סתם משתמט עלוב. מוחמד – רואים עליך שאתה נחנח כזה. אז מה,

היה יותר שווה אם הייתי צלף או משהו? לא, אבל יותר כיף להכאיב לך. נקמה בסקס זה תמיד טוב. אז מה עכשיו? עכשיו, אתה תראה לי תעודות, אחרת אני לא נותן לך לעבור פה. מה אתה חושב שהראש של התינוק שלי, מטען חבלה??? תקשיב לי, נאצר, קוראים לי מוחמד. לא מעביר אותך את הגבול. אבל בבקשה, יש לי עבודה ואישתי עם צירים. אני נשבע לך, נשבע בחיים שלי!!! תקשיב לי מוחמד, ותקשיב טוב. אני עושה מה אומרים לי. אם הייתי מקבל שקל על כל מבוקש שמכניס לרכב שלו אישה בהריון, רק כדי להבריח אלח"מים (אמלח יא דפוק – מוחמד, סתום את הפה), הייתי כבר יכול לקנות את הפאקט נובלס שלי. אז לפחות תזמין אמבולנס. תקשיב, אתה תחכה פה בשקט עד שאני אקבל את ההוראות מהשמב"ס המשבוסב"ס של הקודקוד. מוחמד – תגיד (במבטא מאוד ערבי מסכן), יש משהו שאני יכול לעשות כדי לזרז תהליכים? אני בוחן אותו בעיניים פוזלות ושטניות. בוא אחרי, אני צריך לראות שאתה לא מקליט אותי או מצלם או מתעד או יש לך סמים או חומרי נפץ. אני חושב שאני אצטרך לעשות עליך חיפוש יסודי יסודי. מוחמד, אתה תהיה עדין, כן? אתה באמת בא לנסות להגיד לי שזו הפעם הראשונה שלך? על מי אתה עובד. תעמוד בשקט. אני שם כפפות לבנות ומתחיל למשש אותו. מוחמד נאנח. ככה אתה אוהב את זה? לא, יותר חזק יא חיים אחד, יא אשכנזי, יא חייל. תזיין אותי יא חייל. ואני כן, כן, אתה ערבי טוב, אתה אוהב שדוחפים לך, אתה אוהב שכובשים אותך, כן כן כן, אני אראה לך מה זה יא נאצר, יא הומו, יא מוחמד, יא עאבד. והוא עוד שניה מתעלף.

בוקר. וואו, תקשיב, לא יודע מה היה פה אתמול. נו, דיברנו על זה. סקס פוליטי. אני רואה שהאון הציוני חזר אליך. או כן, להתעורר ליד בהמה כמוך, וואו, תן לי תן לי.

מוחמד נעמד מולי ואני עדיין קצת שוכב ויושב.

אני עוד לא יודע מה הוא עושה ומה הם כללי המשחק, אבל אני יודע מי אני. אני היהודי שמנסה לתפוס עליו תחת. אבל תוך כדי שאני חושב את זה, הוא מגיש לי משקה דמיוני ואומר לי לשתות אותו. אני שותה את כולו ומתחיל להרגיש מטושטש. ההכרה שלי נעלמת. אני ישן. מרגיש שגוררים אותי ונרדם. כשאני 'מתעורר', אני אני מוצא את עצמי כלי קשור. רגליים קשורות, בפה שלי יש את התחתונים שלו, הידיים שלי קשורות מאחורי הגב ואני יושב על כסא. אני מנסה לבחון את הסביבה (של הבית שלי) ואני רואה רק קירות לבנים, קירות שפריץ' לבנים. אין מסביבי כלום, הכל ריק. אין רעשים. אני חושב שאני נמצא באיזה מקלט. אני מתחיל לנסות לצעוק – הצילו, הצילו, נחטפתי. והוא אומר בלחש מאחור איזה קללה בערבית שאני לא מבין ואני מרגיש מטר של משהו חם נוזל לי על העורף וצחוק מרושע. אני קורא לאמא שלי ואז הוא מתחיל במבטא ערבי וקשוח, לבוא אלי מכול הכיוונים ולהגיד לי, ככה אתה קורא לאמא שלך, אתה לא מתבייש? סתכל, סתכל על האוהל הצבאי שנהיה לך במדים. קשה לי לזוז, ואני לא צריך להסתכל, אני יודע יפה מאוד. עומד לי, כמו שמעולם לא עמד לי. ומרוב שאני מגורה אני לא יודע מה להגיד. האשליה מתנפצת לי. לא אכפת לי מה מוחמד יעשה בי, אני רק רוצה שהוא יעשה את זה עכשיו, כדי שאני אגמור. התחתונים שלו בפה שלי עמוק, אני מסריח משתן. אני כל כך חרמן וחסר אונים שאני מתחיל לבכות. הוא אומר, אל תדאג, זה לא יכאב. יותר מידי ושוב מתחיל לצחוק. אני לא מסוגל לזוז, אבל הוא פשוט הופך אותי כך שהישבן שלי מולו. הוא מוריד רק את המינימום האפשרי ומוציא את כל מה שצריך להוציא ממנו מהמכנסים (המנומרות כמו משטרה פלסטינית, היה לי את זה מפעם כשעשיתי דראג משטרה

פלוסטינאית). ואני בוכה. והוא שם לי את אבריו מול פני ושואל אותי, מריח טוב? ואני כמובן לא יכול לדבר כל מה יוצא לי מהפה נשמע בערך – העהעהעה. והוא אומר, אתה אוהב את זה, נכון? אתה אוהב את זה יא יהודי מסריח. זה מה שאתה באמת אוהב, שמתחסיים אליך כמו חרא. לא תארתי לעצמי כמה מושפל אני יכול להיות, אבל לא תארתי לעצמי כמה טוב זה ירגיש. אני פשוט דומע. אני לא יכול לעצור את עצמי. הוא מגשים לי פנטזיה שמעולם לא יכלתי להתוודות לעצמי שיש לי ותוך כדי אני עושה תנועות כאלו שאני משתפשף בכסא. והוא צועק ומקלל אותי. יהודי, אשכנזי, לבן, אני אזיין אותך, שרמוטה, וכאלה. ואני פשוט בוכה כל הזמן. רק בוכה בוכה ומאושר.

הוא נגש לקצה השני שלי. אני שומע אותו שם קונדום – יופי, הוא לא נכנס יותר מידי לדמות. ואז הוא צוחק ואומר שהוא מקווה שזה יכאב, אבל למקרה שאני לא בתול שם, הוא לא מתכוון להשים לוב. לא היה אכפת לי מה הוא יעשה עם עצמו, כל עוד הוא יהיה עמוק עמוק בתוכי.

והוא נכנס. פשוט נכנס. הייתי כל כך פתוח, שהוא פשוט בקלילות, נכנס והופ, זהו. אני כבר לא בתול. ערבי שאני לא מכיר דוהר לי על התחת בלי להפסיק. רבע שעה שהוא נכנס ויוצא ומקלל אותי. שהחור שלי פתוח יותר מזונה יהודית, שהחור שלי יותר חם ולוהט משרמוטות שהוא שילם להן. אני פשוט לא מסוגל יותר, אבל כשהוא רואה שאני מת לגמור, הוא מושך אותי ככה, שהזיין המתוח שלי יהיה באוויר. כדי שלא אוכל להשתפשף. וממשיך. אני מאבד חוש זמן במקום הריק הזה. המקלט באמצע שום מקום, בלי תמונות, קירות לבנות שפריץ כזה. והוא מתחיל לשאול אותי על סודות מדינה ועל כמה שהוא נהנה והוא לקח ויאגרה ומבחינתו עד שאני לא מגלה לו את כל הסודות שלי, הוא לא יתן לי לגמור ולא יפסיק. וואו. לו רק יכלתי לדבר. אני נהיה כלי אדום ונחנק מהתחתונים שלו. אני מנסה להגיד לו משהו, כדי שמבין שאני מנסה לשתף פעולה עם האויב, אבל הוא לא מוציא. הוא אבל תודה לאללה, רואה בזה כווידאוי והופך אותי. הפעם הוא משפשף לי קצת. משפשף ומזיין ומקלל אותי. יורק עלי, צוחק על איך שדקה אחת תחת איומים וזיונים ואני מספר לו את כל מה שהוא רוצה לדעת. ואני מנסה להבהיר לו, שרק ימשיך, בבקשה!! אני כל כך קרוב והפעם הוא נותן לי. אני בחיים לא גמרתי בכאלו צעקות. הוא יצא מתוכי, השפריץ איפה שיצא, וכמובן שהרוב יצא לי על החזה והפנים. הוא הוציא את התחתונים שלו מהפה שלי, צחק עלי, אמר לי לנקות לו עם הלשון את הזיין ולוודא שאין כלום על הביצים שלו. אני עושה את זה עד שהוא מתרצה. אחרי זה, הוא לוקח אותי למקלחת, אומר לי שאני מסריח ושהוא לא מוכן לגעת בטינופת כמוני ושאני חייב דחוף מקלחת. הוא פותח את המים הקרים, משפריץ עלי שוב פעם, אבל הפעם סבון נוזלי שנכנס לי לעיין ואז משתין עלי.

סיימתי להתקלח.

תגיד מוחמד, מה היה פה? וואלה, לא יודע. ממש משונה. אף פעם לא ידעתי שיש בי אלימות כזו. גם אני לא. תגיד, אתה אוהב גם סקס רגיל? ברור. מה אתה בכלל? חשבתני שאני אקטיבי, עד שפגשתי אותך. אבל מבחינתי אני מוכן להיות הזונה היהודיה שלך מהיום. הוא אמר שרק אם הוא יכל להיות בפעם אחרי זה המלצר בחומסיה. שאלתי אותו אם אי פעם נתחלף ואני אהיה ערבי מסריח. הוא אמר לי לא, כי חבל להרוס משהו טוב ושאני יכל להיות רק ערבי טוב, אחרת הוא יצליף בי. ממממ. מעניין.

הוא שאל אותי פתאום על ילדים, חתונות וכאלה. אמרתי לו את דעתי. הבנתי שהוא קצת מאוכזב. אבל הבנתי שהחתיך השמנמן הזה רוצה להיות קצת הבן זוג שלי. אמרתי לו שאנחנו צריכים לדבר על משהו. שאני לא רק יהודי, אשכנזי, ציוני עלק לישראל מסריח. והוא אמר, יש עוד תארים? אמרתי כן. אני טרנסקסואל. הוא שאל אותי אם אני הולך לעשות לעצמי וואגינה וצחקתי. הוא נעלב מהצחוק. אמרתי לו שהייתה לי וואגינה והיום אין לי. וואלה? אמרתי כן, בצורה קצת נעלבת. הוא פתאום הסתכל על הגוף הערום שלי ואמר לי שעכשיו הוא יכול לדמיין אותי כמו אישה ואני נעלבת. הוא אמר שהוא צחק איתי ושהוא סתם ניסה קצת לפגוע בי, אבל שהוא מבין שיש גבולות. אמרתי לו שמסתבר. הוא השיב שזה מעניין אותו. הוא אמר שהוא בחיים לא היה מוכן להזדיין עם טרנס ושהוא לא נמשך לטרנסים והכל ואז הוא הסתכל על עצמו, על המכות והסימנים שיש לו בגוף ועל הכאבים שיש לו מאיזור הישבן. שנינו נהינו מעט חרמנים, למרות שאני עדיין חשתי מאוד פגוע.

הוא אומר לי שאני השרמוטה שלו מהיום ואני תוהה לעצמי אם לבקש לעבור למילים יותר גבריות. ואז הוא אומר לי שאני חייב למצוץ לו, לפני שהוא הולך. אני שוכב על הגב. הוא יושב עלי ודופק לי את הפה. מושך אותי קדימה אחורה על הזיין שלו. ואז, הוא קושר לי את הידיים לפינות המיטה, שם לי מחסום על הפה שלי ומשאיר לי את עיניי ההמומות לשאול אותו, מה הוא הולך לעשות לי. אני על הגב, הוא מפסק לי את הרגליים ומלטף לי את האשכים שלי, איפה שפעם היו כל מיני דברים אחרים. וצוחק. מלגלג עלי. ניסת לעבוד עלי, יא נקבה ואני מתחיל להתחרמן. אני אלמד אותך (בלשון נקבה), איך לקבל זיין כמו אישה טובה. הוא מלקק לי את הפטמות, מנסה לעשות כאילו יש לי שדיים ולמזמז אותן. לא ידעת שאני ביסקסואל. אני חולה על לדפוק נשים שרמוטות כמוך והוא מזיין אותי כל כך חזק. הרגליים שלי מקיפות לו את המותניים והוא עולה ויורד, בתנוחה המסיונרית. ואז הוא בבום גדול גומר לי בתחת ואני מרגיש את כל הרקטום שלי מתמלא. אני צועק, אבל לא שומעים. הוא אומר, לא נורא, מקסימום, אם יהיה לך תינוק, תקראי לו מוחמד, על שמי, טוב? אני אהיה אחלה אבא והוא לא זז. נשאר לי בתוך הרקטום. אני איפה שהוא בין הקללות לבין זה שהוא צחק עלי שאני אישה וסתם גבר מזוייף ואף פעם אף אחד לא ירצה באמת לדפוק אותי, ולזה שהוא גמר לי בתחת וצחק עלי שאני אכנס להריון, איפה שהוא שם, אני כבר גמרתי. וואו. בחיים שלי לא היה לי סקס כזה פוליטי!

הוא משחרר אותי ואני הולך לרוקן את עצמי בשרותים. אני חוזר למיטה, אני ממש גמור מעיפות. מתקשר לחברים לעבודה ואומר שנפלתי במדרגות (כדי להסביר את הסימנים וההליכה המוזרה) ושאני לא אבוא היום לעבודה. הוא לומד רק מהערב, אז הצעתי לו לישון קצת, למרות שאני יודע שהוא גר מאוד קרוב.

לפני שאני נרדם, אנחנו מנתשקים מלא מלא. והוא מחבק אותי ואומר שכזה חרא של בן אדם בזיון, שאני חייב להיות נשמה טובה. אני לא מבין אותו, אבל אני מבין את הכוונה שלו. הוא אומר שאני מותק בעצם ואני חושב שגם הוא. אנחנו מתחבקים והוא אומר, אתה באמת נולדת נקבה? ואני אומר, כן, מה לעשות. הוא אמר וואו, אם היית אומר לי את זה קודם, לא היה סיכוי שיהיה בנינו משהו. חשבתי שכולכם מאוד נעריים נשיים, עם כוס ולא זיין וביצים, ושבעצם אני לא נמשך לנשים, רק לגברים. אמרתי לו בצחוק שזה בגלל שהוא ערבי חשוך שנולד בכפר בלי ביוב. הוא צחק, גם אני. נרדמנו.

"הולדת אומה"

(7.11. גריפית)

המדור הציוני

ההסתדרות הכללית
של העובדים העברים בארץ ישראל
זכר ילדים
בעריכת שמשון פלצר
(העורך הראשון - י. יצוב ז"ל)
יוצא אחת לשבוע עלי ידי דברי בעים
תלאביב, רחוב שינקין 45, ת.ד. 199
כרך כ, חוברת 4
יום ד, י"ט בתשרי תשי"י (12.10.1949)
המחיר: 55 פרוטה

מתוך:

ילדי משפחות הקשת מצירים "שלום" תחרות ציורי ילדים פוסטר

השלום של ארגון ליונס

העבירה: שרון דפט

ליונס (Lions Clubs International) הנו ארגון התנדבותי וקהילתי, הוקם בשנת 1917 בארצות הברית ומונה כיום למעלה ממיליון חברים, גברים ונשים, הפועלים מתוך 45,000

מועדונים הפרושים ב-205 ארצות, למען צרכים הומניטאריים על ידי מתן שירות התנדבותי באמצעות מעורבות קהילתית ושיתוף פעולה בינלאומי. השם ליונס הוא ראשי תיבות של המילים: Liberty, Intelligence, Our Nations Safety (בתרגום חופשי: חירות, אינטליגנציה, הביטחון הלאומי שלנו). ליונס ידוע כארגון שפעילותו המרכזית היא מניעת עיוורון וחירשות ועם זאת הוא תורם גם בתחומים נוספים ונרחבים. לארגון יש נציג באו"ם ופעילותו של הארגון עולה בקנה אחד עם מיזמים רבים אותם יזם האו"ם. ליונס ישראל הוקם בשנת 1960 ביוזמתו של ראש הממשלה דאז דוד בן-גוריון ז"ל ובשיתוף עם מר טדי קולק ז"ל, נוסדו אז המועדונים בת"א, ירושלים וחיפה. הליונס בישראל עוסק בנושאי רווחה, בריאות, חינוך, ארגון התרמות דם, סיוע לגני ילדים ובתי ספר לאכלוסיה מוגבלת, ארגון טקסי בר/בת מצווה לילדים ממשפחות מצוקה, השאלת ציוד רפואי חנם, חלוקת תיקים מחברות וציוד כתיבה לילדים מעוטי יכולת, ארגון קייטנות לנוער ניזקק, טיפול והקמת מועדוניות לנוער בסיכון ועוד פעולות התנדבותיות רבות אחרות. בישראל קרוב ל 1,000 חברים הפועלים מתוך 33 מועדונים. משנת 1988 מידי שנה ועד היום מקיים הארגון העולמי תחרות ציורי ילדים תחת השם "פוסטר השלום" כשבכל שנה ישנה התמקדות מזווית אחרת במושג שלום- השנה ההתמקדות תהיה "חזון השלום". עד היום לקחו חלק פעיל בתחרות זו למעלה משנים וחצי מליון ילדים בשבעים ושנים מדינות. אנו רואים חשיבות רבה בחשיפת נושא זה היות ו"תמונה (פוסטר) שווה אלף מילים".

בכדי שילדכם ייקחו חלק בתחרות זו היה עלי בעזרתם הגדולה של אנשי ארגון משפחות הקשת ליצור קשר עם ארגון ליונס ולקבל חסות של אחד המועדונים בארץ- קבלנו את חסותו של המועדון לדוברי צרפתית של ליונס ת"א שהסכים לקחת אותנו תחת חסותו. התחרות מיועדת לילדים שנולדו בין ה-16 בנובמבר 1996 ועד ה-15 בנובמבר 1999 (ילדים בני 11-13). על כל ילד להגיש ציור אחד כאשר אין אפשרות לעבודה משותפת, עזרת הורים / אחים/ חברים/ מורים. על העבודה להיות מקורית ללא שימוש בצילומים, תמונות, סמלים, אותיות (בכל שפה שהיא), מספרים, או מדיה ממוחשבת, ועליו למלא את כל חלל משטח היצירה- יש אישור לשלב בציור דגלי מדינות. ניתן ליצור בטכניקות הבאות: פחם (מחייב כיסוי היצירה בפיקסטיב, לא מומלץ), צבעי עפרון (לא מומלץ), טושים על בסיס אצטון בלבד(ארטליין), צבעי פנדה, צבעי גואש, צבעי אקריליק, צבעי מיים (לא מומלץ) וצבעי פוליכרום. הסיבה לחוסר ההמלצה לצור בחלק מהטכניקות היא מפני שהיצירות עוברות בשלבים גבוהים בתחרות תהליך של צילום דיגיטלי כהכנה להפיכתם לפוסטרים ובולים בהם משתמשים ארגון הליונס בארץ, בעולם והאו"ם, התהליך הצילומי אינו מטיב עם כמה מהטכניקות. הגיליון עליו יצרו הילדים הינו גיליון המונפק מאת ארגון ליונס והוא נקנה מארגון ליונס ישראל כפי שהתחרות מחיבת עבור הילדים (30 ערכות השתתפות). עם גיליונות הציור הגיעו מדבקות המהוות את אישור ההשתתפות בתחרות וכן תקציר חוזה בדבר זכויות היוצרים של היצירות אותם יצרו הילדים. יש למלא מדבקות אלו בכתב ברור ולהדביקן במרכז הגיליון בצד האחורי של הציור כמו כן יש לסמן בגב הציור את כיוון הצגתו ע"י חץ קטן שמסמן את הצד העליון. בכדי לעזור ולמקד את ילדכם בדרכי ביטוי יצירתיות לנושא הפוסטר – "חזון השלום" אנו ממליצים להיכנס ולצפות במצגות המציגות את הזוכים בתחרות העולמית. ראוי לציין שמדי שנה נבחר נושא אחר שעל הציירים הצעירים להציגו ביצירותיהם. ולהכין כמה שיותר סקיצות בהן יוכלו הילדים להשתמש בזמן יצירת הפוסטר. לדוגמה: אם ילדכם בחר לשלב גדלי מדינות עליו להגיע עם צילום של הדגלים כחומר עזר לפוסטר, או עם ילדכם בחר לשלב בציורו את מפת העולם יהיה עליו להביא איתו אטלס. היות והתחרות מאפשרת ליצור בכל טכניקה שיבחר הילד מתוך הרשימה הנתונה רצוי שתביא איתכם את הצבעים לטכניקה זו היות והמלאי במרכז הגאה יהיה מוגבל ודל.

<http://www.youtube.com/watch?v=hKCSmEaxvLM>

2009-2010

[NR=1&http://www.youtube.com/watch?v=5i0K30S4bc8](http://www.youtube.com/watch?v=5i0K30S4bc8)

2007-2008

[...feature&http://www.youtube.com/watch?v=ZakqS1VxgYQ](http://www.youtube.com/watch?v=ZakqS1VxgYQ)

2008-2009

[...feature&http://www.youtube.com/watch?v=xmiD3ytpdGg](http://www.youtube.com/watch?v=xmiD3ytpdGg)

מצגת משנת 2007-2008 כללית על התחרות.
בתחרות זו מספר שלבים אותם עוברים ציורי הילדים מרגע יצירתם ועד לשלב הזכייה בתחרות העולמית, שכולל הצגת הציורים בתערוכות ובחירת הזוכים בכל שלב ושלב, לגמר העולמי מגיעים 25 ציורים בלבד מכל העולם.
בשלב הראשון יוצגו כל יצירות של כל הילדים שישתתפו ביום הפעילות בתערוכה שמרכז הגאה, כל הילדים יקבלו תעודת השתתפות בתחרות אולם הילדים הזוכים במקומות הראשון השני והשלישי יקבלו תעודה הערכה מיוחדת- (התעודות הינן באנגלית ומגיעות ישירות מארגון הליונס העולמי). רק התלמידים שיעלו לשלב הבא במקומות ראשון שני ושלישי יתבקשו למלא מדבקה נוספת ובה פרטים נוספים לקראת התחרות הארצית והעולמית (מדבקה זו הינה רק באנגלית, פרטים מדויקים יינתנו לילדים הזוכים ולהוריהם בנפרד, אם זאת ראוי לציין כי כל הילדים שציוריהם עולים לשלב הבא יהיה להכין טקסט בין 4-10 שורות המתאר את יצירתם ורגשותיהם על נושא זה)
תהליך הבחירה של הציורים הזוכים בתחרות יתבצע ע"י נציגי ארגון ליונס המועדון לדוברי צרפתית בת"א ונציגי ארגון משפחות הקשת לפני פתיחת התערוכה, במהלך טכס פתיחת התערוכה יוכרזו הציורים הזוכים שעולים לשלב הבא.
בשלב הבא יגיעו הציורים לתערוכה הארצית בו יבחרו 5 יצירות, מקום ראשון שני ושלישי ייצגו את מדינתנו בתחרות העולמית, מקום רביעי וחמישי הינם פרסי עידוד יצירה.
נשמח לראותכם לוקחים חלק בפעילות שתתקיים במרכז הגאה בת"א ביום שבת ה-30.10.2010 מהשעה 10:00 בבוקר ועד השעה 14:00.

בברכת הצלחה לכל הילדים ופרץ יצירתיות ביצירותיהם.
משפחות הקשת